

ON-LINE
www.alnari.co.yu

E-MAIL
office@alnari.co.yu

Naziv originala:
Sandra Brown
RICOCHET

Copyright © by Sandra Brown Management, 2005
Copyright © za srpsko izdanje Alnari d.o.o. 2007

Izdanje je objavljeno u saradnji sa PS-Editor-IP

ISBN 978-86-7878-110-0

Sandra Braun

RIKOŠET

Prevela Jelena Spasić

EDITOR

Beograd, 2008.

Izraz zahvalnosti

Savana, u državi Džordžija, ne samo da ima najbolju hranu i najlepše pejzaže u kontinentalnom delu Sjedinjenih Država, nego su i ljudi najprijatniji. Među njima je Everet Regan, major policije Savana-Čatame, koji mi je posvetio dragoceno vreme da bi odgovorio na bezbroj pitanja. Elena Vinters mi je, uprkos zauzetosti, pomogla u trenucima kada sam se oslanjala isključivo na 'dobrotu stranaca'. Bez pomoći ova dva profesionalca, bilo bi mnogo teže sakupiti potrebne podatke.

Takođe me je zadužila Sindi Mur, kojoj južnjačko gostoprimstvo nije samo prazan gest. Ona uveliko prevazilazi njegove granice. Hvala ti, prijateljice, što si mi otvorila vrata.

I zato što si istražio sa mnom svaki trg, svaku ulicu, nosio fotografsku opremu i zapadao u opasne situacije kako bi bez gundanja snimio zahtevane fotografije – bar ne preteranog – zbog vrućine i vlage... hvala ti, Majkle.

Sandra Braun

Prolog

Akcija spasavanja opozvana je u 6:56 po podne.

Šef policije Klarens Tejlor objavio je sumornu vest tokom konferencije za štampu koju je prenosila lokalna televizija.

Mračan izraz njegovog lica slagao se sa njegovom raščupanom kosom i vojničkim držanjem. „Policija, zajedno sa svim ostalim agencijama koje su učestvovala, posvetila je mnogo sati traganju, sa nadom da će misija spasavanja uspeti. Ukratko, izvršena je pretraga.

„Međutim, pošto temeljna nastojanja pripadnika službe unutrašnjih poslova, obalske straže i civilnih volontera nisu donela nikakve ohrabrujuće dokaze tokom proteklih nekoliko dana, došli smo do zaključka da bi bilo uzaludno nastaviti organizovanu potragu.“

Jedini čovek u baru, posmatrajući televizijski ekran sa mnogo snega, postavljen u uglu na zidu, sručio je preostali viski niz grlo i pokazao gazdi da ponovo napuni.

Gazda je zastao sa flašom u ruci. „Jesi li siguran? Preteruješ, ortak.“

„Samo ti sipaj.“

„Imaš li prevoz do kuće?“

Pitanje je dočekaao pretećim pogledom. Gazda je slegnuo ramenima i sipao. „Na tvoj račun.“

Ne, nije na moj.

Skrajnut sa glavnog puta u centru Savane, gde su stanarine bile niske, bar „Kod Smitija“ nije privlačio ni turiste niti lokalne ugledne ljude. Nije bio birtija u koju bi pošao u potrazi za zabavom i razbibrigom. Nije učestvovao u čuvenom obilasku barova na dan Svetog Patrika. U njemu nisu služena obojena pića sladunjavih naziva.

Naručeno piće odmah je posluživano. Mogao si, ako imaš sreće, da dobiješ krišku limuna, nalik onom koji je gazda odsutno ljuštio dok je gledao pregled televizijskih vesti koje su prethodile reprizi *Sajnfelda*.

Na TV-u je šef policije Tejlor hvalio uporne pokušaje šerifovog osoblja, pasa, patrolnih čamaca i ronilaca, i tako dalje i tako dalje, bla, bla, bla.

„Utišaj to, majke ti.“

Na zahtev mušterije, gazda je dohvatio daljinski upravljač i utišao TV. „Izbegava da kaže istinu, jer tako mora. Ali ako pogledaš kroz sva ta naklapanja, ono što govori jeste da je telo do sada postalo hrana za ribe.“

Mušterija se oslonio laktovima na šank, pogrbi se i posmatrao pljuskanje tečnosti boje čilibara u čaši dok ju je gurkao dlanovima levo-desno po uglačanoj drvenoj površini.

„Deset dana nakon pada u reku?“ Gazda odmahnu glavom pesimistički. „Nema šanse da to neko preživi. Ipak, to je prokletu tužna stvar. Naročito za porodicu. Mislim, nikada ne saznati šta se desilo tvojoj voljenoj osobi?“ Dohvatio je još jedan limun. „Nije mi mila ni pomisao da je neko meni drag, živ ili mrtav, sada u reci ili tamo u okeanu, po ovom kijametu.“

Bradom je pokazao na jedini prozor u baru. Bio je širok, ali samo pola metra visok. Nalazio se visoko, bliže tavanici nego podu, i pružao ograničen pogled napolje, ako bi nekoga zanimalo da pogleda. Propuštao je samo tračak prigušenog svetla koje je donekle razbijalo nesnosnu tumornu atmosferu i davalo mršavu nadu beznadežnim slučajevima u baru.

Teška kiša natapala je priobalje Džordžije i Južne Karoline poslednjih četrdeset osam sati. Nemilosrdna kiša. Bujice su kuljale iz neprozirnih oblaka.

Bilo je trenutaka kada je pljusak bio toliko obilan da se nije videla suprotna obala reke. Niže oblasti postale su jezera. Ulice su zatvorene zbog poplava. U slivnicima su se kovitlale mutne vodene struje, hitre poput planinskih brzaka.

Gazda bara je peškirom obrisao sok od limuna sa prstiju i očistio oštricu noža. „Po ovoj kiši, ne krivim ih što su prekinuli potragu. Verovatno nikada neće naći telo. Biće da će sve ovo zauvek ostati misterija. Ubistvo ili samoubistvo?“ Bacio je peškir u stranu i naslonio se na šank. „Šta ti misliš?“

Mušterija ga pogleda mutnim očima i reče promuklim glasom: „Ja znam šta se desilo.“

Prvo poglavlje

Šest nedelja ranije

Suđenje Robertu Saviću za ubistvo ušlo je u četvrti dan.

Detektiv odeljenja za ubistva Dankan Hačer pitao se šta se, kog đavola, događa.

Čim je suđenje nastavljeno posle pauze za ručak, advokat odbrane Sten Adams zamolio je sudiju za privatni razgovor. Sudija Lerd je prihvatio zahtev, iako je bio zbunjen ovim zahtevom isto koliko i zamenik državnog tužioca Majk Nelson, i njih trojica su se povukla u njegove odaje. Porota se povukla u svoje prostorije, ostavljajući publiku da se pita čemu ovaj neočekivani razgovor.

Bili su odsutni pola sata. Dankanova uznemirenost rasla je sa svakim minutom. Hteo je da se suđenje održi bez prekida, da prođe bez ikakvih prepreka koje bi omogućile žalbe ili, sačuvaj bože, oslobađajuću presudu. Zato su ga ova većanja iza zatvorenih vrata toliko nervirala.

Nestrpljenje ga je konačno odvelo u hodnik, gde se šetkao, ali nikada toliko daleko od sudnice da nije mogao da čuje šta se tamo događa. Sa četvrtog sprata gledao je kako par remorkera vodi trgovački brod kroz kanal prema okeanu. Onda se, ne mogavši da podnese neizvesnost, vratio na svoje mesto u sudnici.

„Zaboga, Dankane, sedi s mirom. Vrpoljiš se kô dvogodišnje dete.“ Njegova partnerka, Didi Bouven, rešavala je ukrštene reči da prekrati vreme.

„Šta li raspravljaju tamo?“

„Nagodba? Ubistvo iz nehata, možda?“

„Uozbilji se“, rekao je. „Savić ne bi priznao ni da se pogrešno parkirao, a kamoli da je pucao.“

„Treba mi reč od osam slova za predaju“, reče Didi.

„Abdikacija.“

Razdraženo ga je pogledala. „Kako si to smislio tako brzo?“

„Genije sam, šta da kažem.“

Pokušala je da uklopi reč. „Ovog puta nisi. 'Abdikacija' se ne uklapa. A i ima deset slova.“

„Onda ne znam.“

Optuženi, Robert Savić, sedeo je za stolom odbrane i izgledao suviše zadovoljan sobom za čoveka kome se sudilo za ubistvo, i preterano siguran u sebe da bi umirio Dankanovu nervozu. Kao da je osećao Dankanov uporan pogled na svom potiljku, Savić se okrenuo i nasmešio mu se. Prstima je lenjo dobovao po rukohvatu stolice kao da je pratio laku pesmicu koju je samo on mogao da čuje. Noge je ležerno prekrstio. Bio je slika i prilika staloženosti.

Za onoga ko ga nije bolje poznavao, Robert Savić je bio ugledni biznismen sa pomalo buntovničkim smislom za modu. Danas je nosio odelo konzervativne sive boje, ali uzak kroj davao mu je nedvosmisleni evropski izgled. Košulja mu je bila svetloplava, kravata boje lavande. Konjski repić, njegovo obeležje, bio je zaglađen i nauljen. Visokokaratni dijamant visio mu je na uvetu.

Otmena odeća, ležernost, bili su elementi njegove uglancane spoljašnjosti, i nisu ničim odavali beskrupuloznog kriminalca koji se krio iza svega toga.

Bio je hapšen i izvođen pred veliku porotu više puta, na osnovu raznih optužbi koje su uključivale nekoliko ubistava, požar i različite manje prekršaje, od kojih je većina bila povezana sa trgovinom drogom. Ali tokom njegove duge i slavne karijere, bilo mu je suđeno samo dva puta. Prvi put su mu sudili zbog droge. Oslobođen je optužbi, jer država nije uspjela da dokaže svoj slučaj, a i mora se priznati da je bio trajlavo odrađen.

Drugo suđenje bilo je zbog ubistva Andrea Boneta. Savić je digao njegovu kuću u vazduh. Dankan je istraživao ubistvo zajedno sa agentima federalnog Biroa za eksplozive. Na nesreću, većina dokaza bila je posredna, ali su verovali da će biti dovoljno ubedljivi da ga i osude. Međutim, okružno tužilaštvo dalo je slučaj novajliji koji nije imao ni potrebnu

stručnost ni neophodno iskustvo da ubedi sve porotnike u to da je Savić kriv. Suđenje se završilo neodlučnim mišljenjem porote.

Ali, nije se tu završilo. Otkrilo se da je mladi zamenik tužioca uskratio oslobađajuće dokaze advokatu Stenu Adamsu. Hajka i dreka koje on podigao učinili su da je tužilaštvo postalo nepoverljivo da bi ponovo podiglo optužnicu bilo kada u budućnosti. Slučaj je ostao nerešen, i tako će i ostati verovatno dok se ne otopi led na polovima.

Dankan je teško podneo taj poraz. I pored greške mladog tužioca, on je na sve to gledao kao na lični neuspeh i posvetio se tome da stavi tačku na Savićevu uspešnu kriminalističku karijeru.

Ovog puta je bio uveren da će ga osuditi. Savić je bio optužen za ubistvo Fredija Morisa, jednog od svojih mnogobrojnih zaposlenih, preprodavca droge kojeg su tajni agenti odseka za narkotike uhvatili da pravi i rastura metamfetamin. Dokazi protiv Fredija Morisa bili su neoborivi, osuda praktično zagarantovana i, pošto mu ovo nije bio prvi prekršaj, bio je suočen sa godinama teške robije.

Federalni odsek za narkotike i lokalna policija udružili su se i ponudili Frediju Morisu pogodbu – manja optužnica i mnogo kraći boravak u zatvoru u zamenu za njegovog gazdu Savića, glavnog šefa koga su zapravo jurili.

Fredi je prihvatio nagodbu suočen sa godinama zatvorske kazne koja mu je sledovala. Ali i pre nego što je pažljivo planirana klopka bila gotova, Fredi je bio gotov. Nađen je lica zagnjurenog u močvaru, sa rupom od metka na potiljku.

Dankan je bio ubeđen da Savić ovoga puta neće izbeći izricanje kazne. Tužilac je imao manje optimizma. „Nadam se da si u pravu, Dank“, rekao je Majk Nelson prethodne večeri, kada je Dankanu davao uputstva o tome šta će se desiti kada bude svedočio. „Mnogo zavisi od tvog svedočenja.“ Uvukavši donju usnu, zamišljeno je dodao: „Bojim se da će nas Adams sahraniti na polju osnovane sumnje“.

„Imao sam osnovanu sumnju da ispitam Savića“, Dankan je bio uporan. „Fredi je na našu ponudu odmah odgovorio da bi mu Savić odsekao jezik čak i kada bi prdnuo u našem pravcu. Dakle, kada sam video Fredijevo telo, video sam da mu je, pored mozga pretvorenog u kašu, odsečen i jezik. Prema rečima sudskog lekara, odsečen je dok je Fredi još bio živ. Zar ne misliš da mi je to dalo osnovanu sumnju da odmah ispitam Savića?“

Krv je bila sveža, a Fredijevo telo je bilo još toplo kada su pozvali Dankana i Didi na mesto jezivog zločina. Federalni odsek za narkotike i lokalni detektivi za narkotike bili su zauzeti žestokom raspravom oko toga ko je otkucao i upropastio Fredija.

„Trebalo je da imate trojicu ljudi koji će pratiti svaki njegov pokret“, urlao je jedan od iz federalnog odseka na svog parnjaka iz policijskog odseka.

„Vi ste imali četvoricu! Gde su oni sada?“ besno mu odvrati detektiv.

„Mislili su da je kod kuće, bezbedan.“

„Ma nemojte? Pa, to smo i mi mislili.“

„Isuse“, federalni agent iznervirano opsova. „Kako li se samo provukao pored nas?“

Bez obzira na to ko je upropastio klopku, Fredi im više nije bio od koristi i svađanje oko toga bilo je gubljenje vremena. Ostavivši Didi da sudi dvema stranama koje su se psovale i krivile jedna drugu, Dankan je pošao na Savića.

„Nisam planirao da ga uhapsim“, objašnjavao je Dankan Majku Nelsonu. „Otišao sam u njegovu kancelariju samo da ga ispitam. Časna reč.“

„Pobio si se s njim, Dankane. To može da nam škodi. Adams neće dozvoliti da porota ne sazna za to. Nagovestiće policijsku brutalnost, ako te ne bude optužio na licu mesta za to. Neosnovano hapšenje. Do vraga, ni sam ne znam šta će izvući iz šešira.“

Završio je time što ga je podsetio da ništa nije sigurna stvar i da se svašta može dogoditi tokom suđenja.

Dankan nije razumeo zašto se zamenik tužioca toliko brinuo. Njemu je sve bilo jasno i lako razumljivo. Direktno sa mesta ubistva Fredija Morisa otišao je u Savićevu kancelariju. Upao je nenajavljen unutra i zatekao Savića u društvu žene koja je kasnije u policiji identifikovana kao Lusil Džouns, i koja je u tom trenutku bila na kolenima zauzeta felacijom.

Ovog jutra, Dankanovo svedočenje izazvalo je muk u sudnici. Nemirni pokreti prestaše. Sudski službenik, koji je dremao, uspravi se, odjednom potpuno budan. Dankan je bacio pogled na porotu. Jedna od starijih žena postideno je sagnula glavu. Druga, takođe postarija, izgleda da je zbunjena značenjem reči. Jedan od četvorice muških porotnika pogledao je u Savića sa izrazom divljenja na licu. Savić je čačkao nokte kao da je razmišljao o tome da poseti manikira kasnije tokom dana.

Dankan je posvedočio da je u trenutku kada je ušao na vrata Savićeve kancelarije, ovaj pružio ruku ka pištolju. „Pištolj je bio na stolu. Bacio se prema njemu. Znao sam da ću biti mrtav ako se on dočepa oružja.“

Adams ustade. „Prigovor, vaša visosti. Zaključak.“

„Prihvatam.“

Majk Nelson je izmenio pitanje i na kraju ustanovio pred porotnicima da je Dankan samo naterao Savića da se tako brani od eventualnog napada. Borba koja je usledila bila je napeta, ali je Dankan na kraju uspeo da obuzda Savića.

„Kada ste smirili gospodina Savića“, rekao je tužilac, „da li ste zaplenili to oružje kao dokaz, detektive Hačeru?“

Ovde je postajalo škakljivo. „Ne. U trenutku kada sam konačno obuzdao Savića, pištolj je nestao zajedno sa ženom.“

Ni pištolj ni žena više nisu viđeni.

Dankan je uhapsio Savića zbog napada na policajca. Dok su ga držali u pritvoru po toj optužnici, Dankan, Didi i ostali izgradili su slučaj protiv njega za ubistvo Fredija Morisa.

Nisu imali oružje koje je Dankan video, za koje su bili sigurni da je Savić upotrebio da ubije Fredija Morisa manje od sat pre toga. Nisu imali ni svedočenje te žene. Nisu imali čak ni otiske stopala ili tragove guma na mestu zločina, jer je nadošla plima i oprala ih pre nego što su otkrili telo.

Ono što su imali bilo je svedočenje nekoliko drugih agenata koji su čuli Fredijevo uplašeno tvrđenje da će mu Savić iščupati jezik, a zatim ga ubiti ako se bude nagodio sa vlastima, ili ako bude samo pričao sa njima. I pošto nisu znali gde je Lusil Džouns, Savić nije mogao da stvori ubedljiv alibi. Državno tužilaštvo dobijalo je osude i za manje, tako da je slučaj došao pred sudiju.

Nelson je očekivao da će Savićev advokat prikucati Dankana za zid ovog popodneva prilikom unakrsnog ispitivanja. Pokušao je da ga za to pripremi tokom pauze za ručak. „Osloniće se na uznemiravanje i reći će poroti da si godinama gajio

ličnu netrpeljivost prema njegovom klijentu.“

„Možeš da se kladiš da jesam“, rekao je Dankan. „Prokletnik je ubica. Zakleo sam se da ću hvatati ubice.“

Nelson je uzdahnuo. „Samo pazi da ne zvuči previše lično, u redu?“

„Pokušaću.“

„Iako jeste.“

„Rekao sam da ću pokušati, Majk. I da, postalo je lično.“

„Adams će tvrditi da Savić ima dozvolu za nošenje ličnog oružja, tako da pištolj sam po sebi nije inkriminišući. A *onda* će tvrditi da pištolja nije ni bilo. Možda će dovesti u pitanje da li je uopšte bilo žene koja mu je pušila. On će poricati, poricati, poricati i stvoriti brdo sumnje u glavama porotnika. Možda će čak zahtevati da se celo svedočenje odbaci pošto nema potkrepljujućih dokaza.“

Dankan je znao šta mu predstoji. I ranije se suprotstavljao Stenu Adamsu. Ali bio je nestrpljiv i hteo je da završi više s tim.

Buljio je u vrata koja su vodila u sudijine prostorije pokušavajući da ih natera da se otvore, kada su se stvarno i otvorila.

„Ustanite“, objavio je sudski službenik.

Dankan poskoči na noge. Ispitivao je izraze lica trojice muškaraca koji su ušli u sudnicu i ponovo zauzeli svoja mesta. Nagnuo se prema Didi. „Šta misliš?“

„Ne znam, ali mi se ne dopada.“

Njegova partnerka imala je tajanstven i pouzdan talenat da proceni ljude i situacije, i upravo je potvrdila slutnju koja mu se javila.

Još jedan loš znak – Majk Nelson je odvratio glavu i nije ni pogledao u njihovom pravcu.

Sten Adams je seo pored svog klijenta i potapšao ga po rukavu skupog odela.

Dankanu se utroba zgrčila od bojazni.

Sudija se popeo na svoje mesto i dao znak sudskom službeniku da pozove porotu. Seo je i pažljivo popravio odoru. Pomerio je poslužavnik na kome je bila čaša i bokal s vodom milimetar nadesno i podesio mikrofonski koji nije bilo potrebno podešavati.

Kada je porota ušla i sela, rekao je: „Dame i gospodo, izvinjavam se zbog odlaganja, ali morali smo odmah da se posvetimo važnoj stvari.“

Kejto Lerd bio je popularan sudija, omiljen u javnosti i kod novinara, kojima se udvarao poput prosca. Bližio se pedesetoj, ali je izgledao kao tridesetogodišnjak i crte lica bile su mu kao kod filmske zvezde. Zapravo, pre nekoliko godina odglumio je sebe u filmu koji je sniman u Savani.

Osećao se udobno pred kamerama i računalo se na njega da pruži svoj komentar kad god se neka nova priča ticala kriminala, kriminalaca ili

pravosuđa. Sada je govorio tim poznatim slatkorečivim glasom. „Gospodin Adams mi je skrenuo pažnju na to da je tokom izbora porote, porotnica broj deset propustila da napomene da se njen sin prijavio u sledeću klasu pitomaca Savana-Čatamske policije.“

Dankan je bacio pogled na mesto gde je sedela porota i primetio da je jedno mesto u drugom redu bilo prazno.

„O, pobogu“, promrsi Didi sebi u bradu.

„Porotnica mi je to priznala“, rekao je sudija Lerd. „Nije imala nameru da namerno obmane sud, jednostavno nije znala kako bi ta omaška mogla da utiče na to kako će se ovo suđenje završiti.“

„Šta?“

Didi je munula Dankana laktom u rebra, upozorivši ga da se stiša.

Sudija je pogledao u njihovom pravcu, ali je nastavio.

„Kada biraju porotnike, advokati obe strane imaju mogućnost da eliminišu svakog za koga misle da bi mogao da utiče na presudu. Gospodin Adams je mišljenja da bi porotnik čiji će član porodice postati policajac imati fundamentalnih predrasuda prema bilo kom optuženom kojem se sudi za kriminalno delo, a naročito prema optuženom za ovo nečuveno ubistvo.“

Zastao je, pa rekao: „Slažem se sa advokatom povodom ovoga i zato sam primoran da proglasim poništavanje sudskog postupka“. Lupio je čekićem. „Porotnici, oslobođeni ste dužnosti. Gospodine Adamse, vaš klijent je slobodan. Suđenje je završeno.“

Dankan je izleteo iz stolice. „Mora da se šalite!“

Sudija ga je potražio pogledom i rekao tonom koji je mogao da brusi dijamant: „Uveravam vas da se ne šalim, detektive Hačeru.“

Dankan je pošao prolazom i došao do ograde. Upro je prst u Savića. „Vaša visosti, ne možete dozvoliti da on išeta odavde.“

Majk Nelson se stvorio pored njega tiho govoreći: „Dank, smiri se.“

„Možete da obnovite slučaj, gospodine Nelson“, rekao je sudija dok je ustajao i spremao se da se udalji. „Ali vam savetujem da pripremite čvršće dokaze pre nego što to učinite.“ Pogledavši Dankana, dodao je: „Ili uverljivije svedočenje.“

Dankanu pade mrak na oči. „Mislite li da sam *lagao*?“

„Dankane.“

Didi mu je prišla otpozadi i uhvatila ga za ruku, pokušavajući da ga odvuče prema izlazu, ali on se otrgao.

„Pištoli je bio stvaran. Skoro da se pušio. Žena je bila stvarna. Skočila je na noge u trenutku kada sam ušao i...”

Sudija je lupio čekićem i učutkao ga. „Možete to posvedočiti na sledećem suđenju. Ako ga bude bilo.“

Savić se odjednom stvorio ispred njega smešeći se. „Ponovo si uprskao stvar, Hačeru.“

Majk Nelson je zgrabio Dankana za ruku kako bi ga sprečio da preskoči ogradu. „Srediću te, ti kurvin sine. Ureži to u kožu, istetoviraj na bulji. Srediću te.“

Glasa prepunog pretnje Savić je rekao: „Videćemo se. Uskoro.“ A onda je Dankanu poslao poljubac.

Adams je užurbano sproveo svog klijenta pored Dankana, koji je gledao prema sudiji. „Kako možete da ga pustite?“

„Ne ja, detektive Hačeru, već zakon.“

„Vi *jeste* zakon. Ili bi trebalo da budete.“

„Dankane, umukni“, prožišta Didi. „Udvostručićemo potragu za Lusil Džouns. Možda će se pojaviti oružje. Dohvatićemo Savića pre ili kasnije.“

„Mogli smo da ga dohvatimo pre“, rekao je i ne pokušavajući da utiša glas. „Mogli smo ga imati danas. Jebiga, mogli smo da ga se dočepamo sada, da smo imali sudiju koji je na strani pajkana, a ne kriminalaca.“

„Do vraga“, promrmlja Didi.

„Detektive Hačeru.“ Sudija Lerd se naslonio na sto i besno posmatrao Dankana. Obraćao se glasom svevišnjeg: „Voljan sam da vam učinim uslugu i prečujem tu izjavu, jer razumem koliko ste isfrustrirani.“

„Vraga vi razumete! I da ste hteli da mi učinite uslugu, *vaša visosti*, zamenili biste tog porotnika umesto proglašenja poništavanja postupka. Da ste hteli da mi učinite uslugu, dali biste nam podjednake izgleda kao i njima da izbacimo ovog ubicu iz stroja jednom za svagda.“

Svaki mišić na sudijinom zgodnom licu zategao se, ali mu je glas ostao iznenađujuće miran. „Savetujem vam da odmah napustite sudnicu pre nego što kažete nešto zbog čega ću biti primoran da vas zadržim u pritvoru zbog uvrede suda.“

Dankan je uperio kažiprst u izlazna vrata, kroz koja su Savić i njegov advokat upravo izašli. „Savić se ruga i vama, isto kao i meni. On voli da

ubija ljude i vi ste mu upravo uručili pozivnicu da slobodno ode i ubija kako mu je volja.“

„Presudio sam kako nalaže zakon.“

„Ne, ono što ste vi uradili je...”

„Dankane, molim te“, rekla je Didi.

„...posrali ste se na mene. Posrali ste se na ljude koji su vas izabrali jer su verovali vašim obećanjima da ćete biti strogi prema kriminalcima poput Savića. Posrali se se i na ovu ovde detektivku Bouven i na kancelariju tužioca i na sve druge koji su ikada pokušali da srede to kopile. Eto to ste uradili. Vaša visosti.“

„’Ruke uvis’“

„Izvini?“

„Reč od osam slova za predaju.“

Didi je blenula u Dankana dok se on smeštao na suvozačko mesto njenih kola i vezivao pojas. „Posle četrdeset osam sati u zatvoru, to je prva stvar koju imaš da mi kažeš?“

„Imao sam dosta vremena da razmislim o tome.“

„’Ruke uvis’ su dve reči, *genije*.“

„Ipak se kladim da se uklapa.“

„Pa, nikada nećemo saznati. Bacila sam ukrštenicu.“

„Nisi mogla da je rešiš?“ zadirkirao ju je, jer je znao da je to nervira zato što je on obično uspevao da reši ukrštenicu mnogo pre nje. On je imao smisla za njih; ona nije.

„Ne, bacila sam je, jer nisam htela da me bilo šta podseća na tvoje neobuzdano ponašanje u sudnici.“ Izašla je sa parkinga zatvora i krenula ka centru grada. „Dozvolio si sebi da izgovoriš bljuvotine.“

Sedeo je zamišljeno i nije progovarao.

„Vidi, Dankane, jasno mi je zašto hoćeš Savića. Svi ga mi hoćemo. On je otelotvorenje zla. Ali da vrediš sudiju u njegovoj sudnici? To je ludost. Naneo si štetu i sebi i odeljenju.“ Pogledala ga je. „Naravno, nije moje da ti držim predavanja. Ti si stariji partner.“

„Dobro je da to imaš u vidu.“

„Govorim ti kao prijatelj. Govorim ovo za tvoje dobro. Tvoja predanost ovome je za divljenje, ali moraš da zauzdaš taj tvoj temperament.“

Ne osećajući se ni malo orno, sumorno je buljio kroz vetrobran. Savana se pržila pod nemilosrdnim suncem. Vazduh je bio prezasićen vlagom. Sve je izgledalo usporeno, malaksalo, klonulo poput njega samog. Klima u Didinim kolima bila je izgubljenu bitku sa vlažnošću vazduha. Majica na leđima mu je već bila mokra.

Obrisao je kapi znoja sa čela. „Istuširao sam se jutros, ali i dalje zauda-ram na zatvor.“

„Da li je bilo strašno?“

„Nije bilo loše, ali ne želim tamo da se vraćam u skorije vreme.“

„Džerard nije zadovoljan tobom“, rekla je, misleći na poručnika Bila Džerarda, njihovog direktnog nadređenog.

„Sudija Lerd je pustio Savića i Džerard je nezadovoljan *mnome*?“

Didi se zaustavila na semaforu i pogledala ga. „Nemoj da se ljutiš kad ti kažem ono šta imam da ti kažem.“

„Mislio sam da je tirada završena.“

„Nisi ostavio sudiji nikakav izbor.“ Tokom dve godine otkako je Didi prebačena u odeljenje za ubistva i postala njegov partner, Dankan nikada nije video ni trunku materinskog instinkta u njoj. Sada je njeno lice poprimilo takav izraz. „Posle svega što si rekao, sudija Lerd je bio praktično obavezan da te zadrži u pritvoru zbog nepoštovanja suda.“

„Onda njegova visost i ja imamo nešto zajedničko. I ja se osećam obaveznim da njega prezirem.“

„Mislim da je shvatio. Što se tiče Džerarda, on mora da se ponaša kako nalažu propisi. Ne sme da dozvoli da se njegovi detektivi brecaju na sudije Vrhovnog suda.

„Okej, okej, priznajem grešku u svojim metodama. Odslužio sam svoje. Obećavam da ću biti savršenih manira, krotak kao jagnje na sledećem Savićevom suđenju, sve dok sudija Lerd za uzvrat nama bude popuštao.“

„Ovaj, Dankane.“

„Ovaj, molim?“

„Majk Nelson je zvao po podne.“ Oklevala je i uzdahnula. „Stav tuži-laštva je da nemamo dovoljno dokaza protiv Savića...“

„Ne želim ovo da čujem, je l' da?“

* Igra rečima: *to hold in contempt* (engl.) znači i prezirati nekoga i zadržati u pritvoru zbog nepoštovanja suda (prim. prev.)

„Rekao je da suđenje ionako nije baš imalo šanse da uspe, da verovatno ne bismo dobili osudu, i da neće ponovo pokušati da iznese taj slučaj. Pokušaće samo u slučaju da se dokopamo nečega što će Savića vratiti u sudnicu.“

Dankan se ovoga bojao, ali čuti to bilo je gore od straha da će se to desiti. Spustio je glavu na naslon i zatvorio oči. „Ne znam više zašto se uopšte potresam oko Savića ili bilo koje druge ništarije. Niko se više ne potresa. Okružni tužilac se verovatno više nervira oko mene nego oko neandertalca koji je sinoć ubio ženu zbog žilave krmenadle. Bio je u ćeliji do moje. Ako mi sto puta nije rekao da je kučka to zaslužila, nije nijednom.“

Uzdahnua je i okrenuo glavu da bi gledao kroz prozor u veličanstvene hrastove duž buleva. Busenje španskog lišaja koje je visilo sa grana izgledalo je mokro i blatnjavo na teškoj vrućini.

„Mislim, zašto se trudimo?“ retorički je postavio pitanje. „Ako Savić s vremena na vreme kokne sintetičara i diler meta kao što je Fredi Moris, on čini društveno koristan rad, zar ne?“

„Ne, zato što će Savić imati zamenu za njega pre nego što se telo tog diler meta ohladi.“

„Dakle, ponavljam, čemu? Ja sam potpuno van te požrtvovanosti koju si pomenula. Zbole me dupe. Sada stvarno.“

Didi prevrnu očima.

„Da li znaš koliko imam godina?“ pitao je.

„Trideset sedam.“

„Osam. Za dvadeset godina imaću pedeset osam. Imaću uvećanu prostatu i skupljenu kitu. Imaću manje kose i deblji struk.“

„Pogled na svet biće ti sumorniji.“

„Prokleta si u pravu“, rekao je ljutito iznenada se uspravivši i zabivši kažiprst u kontrolnu tablu dok je nabrajao svoje argumente. „Jer ću morati da trpim još dvadeset godina uzaludnosti. Biće sve više Savića koji će ubijati ljude. Zbog čega smo se onda i trudili?“

Stala je uz ivičnjak i zakočila. Tek sada je primetio da ga je dovezla do kuće, a ne do parkinga ispred zgrade suda gde su njegova kola bila u trenutku kada su ga uhapsili i odveli iz sudnice.

Didi se naslonila na sedište i okrenula se prema njemu. „Priznajem da smo trenutno osujećeni. Sutra...“

„Osujećeni? *Trenutno osujećeni*? Mrtvi smo poput Fredija Morisa. Njegovo smaknuće je na smrt prestravilo bilo kog drugog praznoglavca kome je ikada padalo na pamet da se nagodi sa nama ili federalcima. Savić je upotrebio Fredija da pošalje poruku, i poslao ju je jasno i glasno. Progovorio si, umrećeš, i to ćeš umreti u mukama. Niko neće progovoriti“, rekao je naglasivši poslednje tri reči.

Tresnuo je pesnicom o dlan. „Ne mogu da verujem da nam je taj nalicani prokletnik ponovo izmakao. Kako mu uspeva? Niko nije toliko natprirodno srećan. Ili pametan. Negde na svom putu preko leševa mora da je sklopio ugovor s đavolom. Svi demoni pakla sigurno rade za njega. Ali kunem ti se, Didi. Makar mi to bilo poslednje...“ Zastao je primetivši njen osmeh. „Šta je?“

„Nemoj sada da viriš kroz prste, Dankane, ali ponovo si pun elana.“

Progundao je psovku-dve, odvezao pojas i otvorio vrata. „Hvala za prevoz.“

„Ući ću i ja.“ Pre nego što je izašla iz kola, dohvatila je sa kuke na vratima odeću upakovanu u kesu sa hemijskog čišćenja.

„Šta je to?“

„Odeća koju ću nositi večeras. Presvući ću se ovde, jer me mrzi da se vozim do kuće i da se vraćam posle u centar.“

„A šta je večeras?“

„Večera povodom dodele nagrada.“ Zabrinuto ga je pogledala. „Nemoj mi reći da si zaboravio.“

Provukao je prste kroz svoju neposlušnu kosu. „Da, jesam. Izvini, partneru, ali nisam baš raspoložen za to večeras.“

Nije hteo da bude u društvu policajaca večeras. Nije hteo da se suoči sa Bilom Džerardom u poluzvaničnom okruženju, pri tom znajući da će ga odmah sutradan ujutru pozvati u kancelariju na dobro staro ribanje – koje je i zaslužio, jer je bio van sebe u sudu. Njegov bes bio je opravdan, ali nije imao pravo da ga ispolji tada i na tom mestu. Ono što je Didi rekla bilo je istina – naneo im je više štete nego koristi. I mora da je Saviću pružio mnogo zadovoljstva.

Sagnula se da pokupi današnje i jučerašnje izdanje novina sa prilaza kući i mlatnula ga njima u stomak. „Ti ideš na tu večeru“, rekla je i krenula u njegovu kuću uza stepenice od cigala.

Čim je otključao vrata i ušao, krenuo je pravo prema daljinskom i uključio klimu.

„Kako to da ti alarm nije uključen?“ upitala je Didi.

„Uporno zaboravljam šifru.“

„Ti nikada ništa ne zaboravljaš. Samo si lenj. Malo je glupo to što ga ne uključuješ, Dankane. Posebno sada.“

„Zašto baš sada?“

„Savić. Njegov pozdrav 'videćemo se, uskoro' zvučao je kao pretnja.“

„Želim da počne da me juri. To bi mi dalo izgovor.“

„Da...“

„Da učinim ono što je neophodno.“ Bacio je sportsku jaknu preko stolice i krenuo hodnikom koji je vodio prema kuhinji u zadnjem delu kuće. „Znaš gde je soba za goste i tuš“, rekao je pokazujući na stepenište. „Posluži se.“

Didi mu je bila za petama. „Ići ćeš sa mnom na tu večeru, Dankane.“

„Ne, ono što ću uraditi jeste da ću popiti pivo, istuširati se, pojesti sendvič sa šunkom i senfom koji je toliko ljut da će mi krenuti suze na oči i...“

„Svirati klavir?“

„Ja ne sviram klavir.“

„Da, baš ti verujem“, rekla je šaljivo.

„Ono što sam hteo da kažem je da ću možda odgledati utakmicu na TV-u pre nego što odem ranije da legnem. Ne mogu da ti opišem koliko sam se uželeo svog kreveta posle dve noći provedene na zatvorskoj klupi. A ono što *neću* da uradim je da se obučem i odem na tu večeru.“

Podbočila se. „Obećao si.“

Otvorio je frižider i, ne pogledavši unutra, izvadio konzervu piva, otvorio je i posrkao penu sa nadlanice. „To je bilo pre mog hapšenja.“

„Mene će pohvaliti.“

„Zaslужila si. Čestitam. Privela si udovicu koja je opalila svog muža kalauzom po glavi. Odličan instinkt, partneru. Mnogo sam ponosan na tebe.“ Nazdravio joj je konzervom piva, pa je zatim nagnuo iz nje.

„Ne shvataš poentu. Ne želim da sama idem na svečanu večeru. Ti si moj pratilac.“

Nasmejao se, a pivo se raspršalo iz njegovih usta. „To nije bal. I otkada se ti brineš oko toga da li imaš *pratnju*? U stvari, ovo je prvi put da čujem da si upotrebila tu reč.“

„Ako ne budem imala *pratioca*, momci će mi zagorčati život. Vorli i kompanija će pričati kako ne mogu da nađem dečka čak i da mi život od toga zavisi. Ti si mi partner, Dankane. Tvoja dužnost je da mi pružiš podršku, što uključuje pomoć u spasavanju mog obraza od primitivaca sa kojima sam prinuđena da radim.“

„Zovi onog pandura iz proštorije za dokaze. Usplahiri se svaki put kada te pogleda. On bi te pratio.“

Zgađeno se namrštila. „Dlanovi su mu uvek vlažni kada se rukuje. Mrzim to.“ Izgledala je potpuno snuždeno kada je rekla: „To je samo par sati, Dankane.“

„Žalim slučaj.“

„Ti samo ne želiš da te vide sa mnom.“

„O čemu ti pričaš? Stalno me viđaju s tobom.“

„Ali nikada van posla. Neki ljudi tamo možda neće znati da radimo zajedno. Bože, zabrani da neko pomisli da sam njegova devojka. Pošto si sa ženom koja je niska, zdepasta i koja ima kovrdžavu kosu, to bi moglo da uništi tvoju reputaciju prave muškarčine.“

Tresnuo je pivo o radnu ploču u kuhinji. „Sada si me naljutila. Kao prvo, ne prati me takva reputacija. Kao drugo, ko je rekao da si niska?“

„Vorli je rekao da imam metar i želju da porastem.“

„Vorli je glupak. Nisi ni zdepasta. Ti si elegantno popunjena. Mišićava, jer vežbaš kao mahnita. A kosa ti je kovrdžava, jer stavljaš mini-val svaki čas.“

„Tako je lakše održavam“, rekla je braneći se. „Ne pada mi u oči. Kako znaš da stavljam mini-val?“

„Zato što prepoznajem miris svežeg mini-vala. Moja mama ga je stalno stavljala kod kuće. Cela kuća je smrdela danima. Tata ju je molio da ode u frizeraj, ali mu je ona stalno govorila da oni previše naplaćuju.“

„Frizerski salon, Dankane. To se više ne zove frizeraj.“

„Ja to znam. Mama ne zna.“

„Je l' znaju za tvoje robijanje?“

„O da“, rekao je s malo žaljenja u glasu. „Potrošio sam svoj jedini poziv da razgovaram sa njima, jer se unervoze ako se ne čujemo više od dva dana. Ponose se mojim poslom, ali se brinu. Znaš i sama kako je to.“

„Pa ne baš“, rekla je kiselo, glasom kojim je uvek govorila kada su pominjani njeni roditelji, pa makar to bilo i uzgredno. „Znaju li tvoji za Savića?“ pitala je.

Slegnuo je ramenima. „Nisam baš isticao.“

„Šta su rekli na to što im je sin u zatvoru?“

„Jednom su morali da polože kauciju za mene kada sam bio u srednjoj školi. Maloletničko konzumiranje alkohola. Zaradio sam debelu kaznu. Ovog puta me je tata pohvalio što sam se zauzeo za ono što mislim da je ispravno. Naravno, nisam mu rekao da sam upotrebio glagol na J da bih istakao svoje mišljenje.“

Didi se nasmejala. „Srećan si ti što imaju razumevanja.“

„Znam.“ Istini na volju, Dankan je znao koliko je bio srećan. Odnos koji je Didi imala sa svojim roditeljima bio je napet. Sa nadom da će joj odvratiti misli od te nemile teme, on reče: „Je l' znaš da mi se tata modernizovao? Sprema sve svoje propovedi na računaru. Ima celu Bibliju na disku i može da dođe do bilo kod dela samo jednim pritiskom na taster. Ali nisu svi srećni povodom toga. Jedan staromodan tip u njegovoj parohiji ubeđen je da je Internet Antihrist.“

Nasmejala se. „Možda je i u pravu.“

„Možda.“ Uzeo je pivo i otpio još jedan gutljaj.

„Pošto me nisi ponudio, ja bih jednu *koka-kolu* bez šećera, molim te.“

„Izvini.“ Otvorio je frižider i pružio ruku unutra. Onda je uz kratak uzvik trgnuo ruku. „Oooo!“

„Šta je bilo?“

„Morao bih da se nateram da uključujem alarm.“

Didi se progurala pored njega i pogledala u frižider. Napravila je grimasu i, poput Dankana, ustuknula. „Šta je to?“

„Ako već moram da pogađam, rekao bih da je to jezik Fredija Morisa.“